

VYSOKÁ ŠKOLA KREATIVNÍ KOMUNIKACE
KATEDRA LITERÁRNÍ TVORBY

BAKALÁŘSKÁ PRÁCE

**Zvuková transpozice románu
*Spalovač mrtvol***

Symbióza?

2022/2023

Tina Davidková

VYSOKÁ ŠKOLA KREATIVNÍ KOMUNIKACE
KATEDRA LITERÁRNÍ TVORBY
Studijní program: Literární tvorba
Studijní obor: Komerční psaní v médiích

Praktická část
Symbióza?

Teoretická část
Zvuková transpozice románu *Spalovač mrtvol*

Autor: Tina Davídková
Vedoucí práce: MgA. Daniel Kubec

2023

Prohlášení

Prohlašuji, že jsem bakalářskou práci zpracovala samostatně a že jsem uvedla všechny použité prameny a literaturu, ze kterých jsem čerpala. Stvrzuji, že všechny odevzdané výtisky mé bakalářské práce se shodují s elektronickou verzí v informačním systému VŠKK a souhlasím s tím, aby práce byla zpřístupněna veřejnosti pro účely studia a výzkumu.

V Praze dne.....

Podpis autora:

PODĚKOVÁNÍ

Ráda bych tímto poděkovala vedoucímu mé bakalářské práce panu MgA. Danielu Kubcovi za odborné konzultace, rady v průběhu zpracování práce, a také za jeho pomoc při tvorbě praktické části.

PRAKTICKÁ ČÁST

ABSTRAKT

Praktickou částí této bakalářské práce je jednoaktová hra o čtyřech obrazech s názvem „Symbióza?“. Ve hře vystupuje pět postav, jedna je hlavní, zbylé čtyři jsou její povahy, které reflektují osoby z jejího života. Hlavní postava Petra si prochází traumatem ze znásilnění, ale sama to nemá na vědomé úrovni. Postupem hry zjišťuje, že svému traumatu neunikne a musí ho řešit.

KLÍČOVÁ SLOVA

divadlo, znásilnění, stereotyp, lidské povahy, terapie, trauma

ABSTRACT

The practical part of this bachelor's thesis is a one-act play in four scenes called "Symbiosis?". The play features five characters, one of which is the main character, while the remaining four are her personality traits that reflect people in her life. The main character, Petra, is going through the trauma of rape, but she is not aware of it at a conscious level. As the play progresses, she realizes that she cannot escape her trauma and must confront it.

KEYWORDS

theatre, rape, stereotype, human natures, therapy, trauma

Postavy

PETRA – hlavní a také jediná živá postava hry, oblečená je do bílé košile a černých společenských kalhot, pracuje jako event manager, ráda věci organizuje a tráví čas mezi lidmi, zároveň je introvert, a tak potřebuje trávit čas i sama, je velmi osobitá a výrazná, také ale hodně citlivá, jen to nedává najevo, ve volném čase si ráda čte, chodí běhat a hrát volejbal, nese si uvnitř sebe těžké trauma ze znásilnění, ale ještě to nemá na vědomé úrovni, sama v sobě událost potlačuje a nebere na těžkou váhu.

TA TICHÁ – jedna z Petřiných povah, žena, tato povaha reflektuje Petřinu matku, má velmi jemný vzhled, oblečená je ve světlých barvách, velmi ráda by toho spoustu řekla, ale nikdy neví, jak na to, nikdy se neodvážá, nikdy neprosadí svůj názor, co si vážně myslí a ví, je hodně citlivá a emotivní, je také ochrannitelská, působí jako Petřina velká podpora.

TEN VĚČNĚ NESPOKOJENÝ – druhá Petřina povaha, muž, tato povaha reflektuje Petřina kamaráda Josefa, který do ní před incidentem byl zamilovaný, je zhrzený, že ho Petra odmítla, je útočný a snaží se jí ublížit jako ona ublížila jemu, oblečen je slušně a do tlumených barev, cokoliv se řeší, vidí negativně, nic není dost dobré, nic není tak, jak má, je veliký pesimista, nemá v lidi důvěru.

TEN, CO VŠE ZLEHČUJE – třetí Petřina povaha, muž, reflektuje násilníka Jiřího, sportovní postavy, na sobě má obyčejné bílé tílko, černé roztrhané džíny, ze všeho se snaží udělat vždy banalitu, vše zlehčuje, nikdy neuzná vážnost situace, není sám k sobě upřímný, nechce si věci připustit, a proto je pak zlehčuje. Z Petry si neustále dělá srandu. Je povýšený a arogantní.

TA OPTIMISTICKÁ – čtvrtá Petřina povaha, žena, reflektuje její kamarádku Lídu, na sobě má halenku a sukni, je velmi výrazná, srší z ní velké množství energie, je to optimistka, na vše se dívá tak, aby našla něco pozitivního, říká, že vše je k něčemu dobré, nikdy pro ni není nic pouze černé, miluje lidi a je velmi společenská, má ráda pozornost, svou optimistickou povahou je někdy až necitelná a ignorantská vůči pocitům druhých.

TV – HLASATEL

TV – MUŽ V ROZHOVORU

Scéna

Celá scéna je rozdělena na dvě pomyslné půlky, v levé části je malá pohovka s konferenčním stolkem. Na stolku leží ovladač od televize, kniha a svíčka. Na pravé části stojí dřevěný jídelní stůl, okolo něj čtyři židle. Kousek od stolu stojí malá komoda. Celá scéna by měla působit jako útulný obývací pokoj propojený s jídelní částí. Celá místnost je ohraničena umělou zdí, na té je v pravé části zrcadlo a pod ním botník. V levé části stojí tři kytky v květináči a konev. Přesně v půlce zdi a zároveň půlce místnosti jsou dvoje dveře vedle sebe, které vedou do zákulisí. Pravé jsou vchodové do bytu, levé jsou do ostatních místností.

OBRAZ 1

Na jevišti je tma, pouze zpoza zdi je slyšet rachot klíčů, poté odemykání dveří. Pravé dveře se otevřou a Petra vejde do bytu. Stále je na jevišti tma. Zavře za sebou dveře a na zdi stiskne vypínač. Jeviště se celé rozsvítí. Petra si sundá boty, vrátí je do botníku a pověsí si na něj kabelku. Klíče dá do zámku a zamkne. Klíče poté položí na botník. Znovu přerovná kabelku. Sundá si bundu a pověsí ji na věšák, chvíli ji tam upravuje. Mlčky přejde ke konferenčnímu stolků a položí na něj telefon, který vyndá z kapsy u kalhot. Jde k levým dveřím, otevře je a zajde pryč do zákulisí. Za chvíli se Petra vrací zpět na scénu a v ruce drží hrnek s čajem. Dveře nechá otevřené a přejde k pohovce, na kterou si sedne. Na stolek si položí čaj. Vezme do ruky knížku a opře se o pohovku. Do místnosti v tu chvíli vejde z levých dveří TEN VĚČNĚ NESPOKOJENÝ a TA OPTIMISTICKÁ. Dojdou k jídelnímu stolu odtáhnou, židle a sednou si. Petra si čte, nevnímá.

TA OPTIMISTICKÁ: *(mile a vyzvídavě)* Tak co, odepsala jsi tomu klukovi, co už tě tak pětkrát někam pozval?

Petra si prohrábne zoufale rukou vlasy. Vadí jí, že si nemůže v klidu číst.

PETRA: Neodepsala, nikam s ním jít asi nechci.

TA OPTIMISTICKÁ: *(dělá, jako by Petru neslyšela, a mluví směrem k TOMU VĚČNĚ NESPOKOJENÉMU)* Já fakt nevím, co je špatnýho na tom, jít s někým na rande...

PETRA: A to je moje povinnost, s ním někam jít? Já ani nevím, jestli se mi vůbec líbí. *(snaží se působit klidně)*

TEN VĚČNĚ NESPOKOJENÝ: *(ironicky a pobaveně na Petru)* No já mám dojem, že to většinou zjistíš, když s tím člověkem někam jdeš, ne? Ale já zapomněl na to, že pro slečnu není nikdo dost dobrý. Tak proč by se vůbec obtěžovala někam chodit, vid'?' *(ironicky směrem k TĚ OPTIMISTICKÉ)* Vsadím se, že už podle té fotky, co ten frajer má na Instagramu, Petra poznala, že je teda ale úplně k ničemu.

Zatímco si povídají, vchází na scénu TA TICHÁ. Přisedne si k Petře na pohovku.

TA TICHÁ: *(starostlivě)* Nechcete ji dneska nechat? Je utahaná z práce, vid'?

Petra se na ni usměje s děkovným pohledem.

PETRA: *(pronese sama k sobě unaveně)* Já jsem si chtěla jenom pár minut v klidu číst.

TEN VĚČNĚ NESPOKOJENÝ: Neřešíme nic vážného, jen se ptáme, zda má v plánu být do konce života sama. Když jí nikdo není dost dobrý.

PETRA: *(zaklapne rezignovaně knihu a odsekne)* No tak se prostě neptej, nic ti do toho taky není!

TEN VĚČNĚ NESPOKOJENÝ rezignovaně zvedne ruce, že se vzdává. Petra se napřímí. Vráti knihu opět na stůl, přerovná tam věci a vezme do ruky ovladač na televizi. Namíří s ním na diváky. Celá scéna se zbarví do modrých světel, z reproduktorů se začne ozývat televizní relace.

TV HLASATELKA: V Arizoně začne opět platit absolutní zákaz potratů z roku 1864. Rozhodla tak soudkyně Kellie Johnson. Zákon se týká i obětí znásilnění nebo incestu.

Televize se utlumí, aby Petru bylo dobře slyšet. Modré světlo, ale stále svítí.

PETRA: *(zhmuseně)* No to si děláš... to snad není ani možný, ne?!

Petra úplně vypne televizi, zatímco TEN VĚČNĚ NESPOKOJENÝ mluví...

TEN VĚČNĚ NESPOKOJENÝ: Proč se na to furt koukáš, proboha, stejně tam říkají samý kraviny, každý den furt dokola. Znásilnění, potraty, vláda k ničemu, vraždy, kauza jedna, kauza dvě a takhle bych mohl pokračovat týden.

PETRA: *(ironicky pronese)* Říká se tomu zprávy a člověk se díky tomu udržuje v obraze, víš?!

TEN VĚČNĚ NESPOKOJENÝ: *(pobaveným hlasem)* Spíš říká se tomu zprávy a člověk se kvůli tomu každý den nasere nebo upadne do deprese, nemyslíš?

PETRA: *(poprvé se na něj podívá, nemá na něj už nervy)* Jasný, takže vlastně bychom se na zprávy koukat neměli, aby to náhodou někomu nezkazilo den, jo?

TA OPTIMISTICKÁ: Prosimtě, v klidu, ta relace tě nějak vytočila.

PETRA: *(útočně)* Ježiši, jasně že mě vytočila. Jak vůbec v 21. století může někdo rozhodovat za ženy, zda na potrat půjdou, nebo nepůjdou? Přece pokud mě někdo znásilní, tak mi nemá kdo nakazovat, že si dítě musím nechat. Je mi z toho naprosto na blití.

TEN VĚČNĚ NESPOKOJENÝ: *(s nadsázkou)* No dobře, ale zase kolika případů znásilnění se to týká? Zas tak horký to asi nebude.

PETRA: *(stále útočně)* Co to meleš?! Jak jako, zas tak horký to nebude? I kdyby to byl jeden případ ročně. Co někomu dává právo za tu ženu rozhodnout?

Petra opět rovná věci na stolečku a polštářky.

TA OPTIMISTICKÁ: *(vesele)* V klidu. Snad se tady nepohádáte. Se na to koukněte z lepší stránky. Pořád se narodí krásný malý děťátka, no. To je důvod, proč slavit.

Petra nemá slov, pohoršeně se na ně dívá a odfrkne si. Je jí z obou špatně. TEN VĚČNĚ NESPOKOJENÝ se začne smát.

TEN VĚČNĚ NESPOKOJENÝ: *(směrem k TĚ OPTIMISTICKÉ, pobaveně)* No jo... klasika, co jinýho bys nám k tomu řekla, vid'? *(směrem k Petře)* Tak měla být přeci opatrnější, dávat si větší pozor, když ví, že dítě nechce. Já si myslím, že ve většině případů si za to může ta ženská sama. Neříkám ve všech, ale v některých určitě.

PETRA: *(zhmuseň a rezignovaně)* To je fuk. Nebudu se o tom s váma vůbec bavit.

Petra vstane, chce si dojít do zadního pokoje pro vodu, když v tom se celá scéna zbarví do výrazných tónů barev. Začne hrát hlasitá hudba, jako na party. Vybaví se jí první vzpomínka na osudnou noc. Petra ztuhne. Na scénu přiběhne z vchodových dveří TEN, CO VŠE ZLEHČUJE, v ruce nese flašku vodky.

TA OPTIMISTICKÁ, TEN VĚČNĚ NESPOKOJENÝ a TEN, CO VŠE ZLEHČUJE, začnou hrát scénku. TEN, CO VŠE ZLEHČUJE, vyndá z komody za stolem kelímky na beerpong a míčky. Všichni tři se chovají opile. Jsou hluční, smějí se, užívají si „party“. TA TICHÁ se jediná této scénky neúčastní, vstane a jde do levého rohu ke květinám.

TEN, CO VŠE ZLEHČUJE: No tak hrajeééém. Lidu, honem připrav ty kelímky na druhý straně. *(podá TĚ OPTIMISTICKÉ kelímky)*

Celá scénka musí působit velmi chaoticky.

TA OPTIMISTICKÁ: *(začne stavět kelímky, hlučně pronese)* Yes, tak to je boží nápaad, Jiří. Teď vás naprosto rozdrtim!

TEN VĚČNĚ NESPOKOJENÝ: Já vám budu asi jenom fandit, tahle hra mi stejně nikdy nešla. Ale nalejem si nějaký panáky, ne? Pé'ó, pojď, dáme si jeden spolu. Připijeme si na nové začátky... *(směje se, z komody vyndá panáky a naleje do nich vodu)*

Petra stále nehybně stojí a vše pozoruje. TA TICHÁ zalévá kytky vzadu na scéně.

TEN, CO VŠE ZLEHČUJE: *(naléhavě)* Dělej, Petro! Snad nebudeš taky jenom koukat. Honem! Budeme hrát proti sobě.

TA OPTIMISTICKÁ: Jo, Peťule! Pojď hrát! Dyt' jednou se opít tě přece nezabije, co se asi tak může stát! *(směje se a pije)*

Všichni tři si dají shot panáka. Něčemu se smějí. Petra lehce začne couvat.

TEN, CO VŠE ZLEHČUJE: *(otočí se na Petru a flirtuje)* Petroooo, bude sranda, užijem si večer. No ták!

TEN VĚČNĚ NESPOKOJENÝ na Petru kouká. Dojde až k ní. Ochrannářsky u ní stojí, skemuje pohledem ji a *TOHO, CO VŠE ZLEHČUJE*. Obejme Petru okolo ramen, naznačuje tím *TOMU, CO VŠE ZLEHČUJE*, at' to na ni nezkouší. Najednou se ozve zvonění telefonu. Světla na scéně několikrát zablikají jako při výpadku elektřiny. Vzpomínka skončí. *TEN, CO VŠE ZLEHČUJE*, opět odchází ze scény vchodovými dveřmi a bere s sebou kelímky, míčky a lahev vodky. *TA OPTIMISTICKÁ*, *TEN VĚČNĚ NESPOKOJENÝ* a *TA TICHÁ* si opět sedají ke stolu a na gauč, jako by se nic nestalo. Koukají na Petru, jak je mimo. Světla se zbarví zpět na klasické nasvícení scény. Jen Petra stojí stále nehybně. Je v šoku. Nevnímá. Telefon stále zvoní.

TA OPTIMISTICKÁ: *(pobaveně se usmívá, že je Petra mimo)* Země volá Petru! Zvoní ti mobil.

Petra se probere. Přejde ke konferenčnímu stolku. Zvedá telefon. Je celá bledá, jako by viděla ducha. Bez života a vystrašená. Do telefonu se to snaží maskovat.

PETRA: Ano, mami? Jo, zalila jsem kytky. Ne, nic nepotřebuju. Jasně. Nebudu to teď s tebou řešit, řekla jsem ti, že nikam nejdu, protože mi nic není. Ne. Ahoj.

Petra si sedá opět na pohovku. Scéna zhasne.

KONEC PRVNÍHO OBRAZU

OBRAZ 2

Na jevišti je tma, pouze zpoza zdi je slyšet rachot klíčů, poté odemykáni dveří. Pravé dveře se otevrou a Petra vejde do bytu. Stále je na jevišti tma. Zavře za sebou dveře a na zdi stiskne vypínač. Jeviště se celé rozsvítí. Petra si sundá boty, vrátí je do botníku a pověsí si na něj kabelku. Klíče dá do zámku a zamkne, ještě pro jistotu znovu zkontroluje, zda je opravdu zamčeno. Klíče poté položí na botník. Znovu přerovná kabelku. Sundá si bundu a pověsí ji na věšák, chvilku ji tam upravuje. Mlčky přejde ke konferenčnímu stolku a položí na něj telefon, který vyndá z kapsy u kalhot. Jde tentokrát k levým dveřím. Nechá je otevřené a zajde pryč do zákulisí. Za chvíli se Petra vrací zpět na scénu a v ruce drží hrnek s čajem. Dveře nechá otevřené a přejde k pohovce, na kterou si sedne. Na stolec položí čaj. Vezme do ruky ovladač na televizi. Namíří ho do hlediště a zapne televizi. Scéna se zbarví do modrých barev. Položí ovladač zpět na stolec.

TV HLASATELKA: Vrchní soud v dnešních ranních hodinách rozhodl o odročení hlavního líčení v případě znásilněné ženy z Teplic. Pachatel připustil pohlavní styk, ale řekl, že určitě nebyl násilný. Dívka, kterou podle rozsudku znásilnil, v pondělí u soudu uvedla, že s výrokem odsouzeného nesouhlasí.

V průběhu reportáže do místnosti vchodovými dveřmi přichází TEN, CO VŠE ZLEHČUJE. Nic neříká, pouze si stoupne vedle sedačky a kouká na televizi s Petrou. Petra je zabraná do reportáže, toho, že někdo vstoupil do místnosti, si vůbec nevšimá.

PETRA: *(naštvaně)* Jak jinak, sráč si užil, ale nikdo mu to nedokáže.

Prohlásí, natáhne se pro ovladač a televizi opět vypne.

PETRA: Tohle poslouchat nemusím. Tohle fakt ne...

Je rozrušená. Začne na stolku vše přerovnávat. V tu chvíli na ni poprvé promluví TEN, CO VŠE ZLEHČUJE.

TEN, CO VŠE ZLEHČUJE: No bůhví, jak to bylo, že jo...

Petra se trošku lekne, jeho přítomnost nečekala. Otočí se na něj, pozoruje ho, zhluboka se nadechne.

PETRA: *(zvýší na něj hlas, je rozčilená, víc a víc s každým slovem, co řekne)* Prosim? Budeš ji soudit tady ode mě z obýváku? Protože je to ženská a my ženský přeci přeháníme, že jo!?

TEN, CO VŠE ZLEHČUJE: *(ironicky)* No když už jsme u toho, zdárnej příklad docela jsi.

Petra začne přerovnávat polštářky, on si sedne ke stolu.

PETRA: *(pohoršeně)* Jsi fakt neskutečnej...

TEN, CO VŠE ZLEHČUJE: Jo, díky, já vim... *(začne se arogantně usmívat)*

Petra se zastaví, musí se nadechnout, aby na něj úplně nevyjela.

PETRA: Opakuju, opravdu neskutečnej...

TEN, CO VŠE ZLEHČUJE: Opakuju, já vim.

PETRA: Ještě mě obohatíš nějakou informací? Nebo si můžu číst? *(sahá pro knížku na stolku)*

TEN, CO VŠE ZLEHČUJE: Uklidni se, tebe se to zase nějak dotklo, nesmíš si všechno brát tak osobně. Příliš empatie škodí.

Na scénu vchází TA OPTIMISTICKÁ a TEN VĚČNĚ NESPOKOJENÝ. Nenaruší konverzaci, jen si sednou ke stolu a pozorují.

PETRA: Já si nic osobně neberu. Jenom nechápu, jak můžeš všechno brát tak na lehkou váhu. Vůbec nevíš, čím si musela projít.

TA OPTIMISTICKÁ: No tady není hezká atmosféra teda. *(na TOHO, CO VŠE ZLEHČUJE)*

TEN, CO VŠE ZLEHČUJE, jí ukáže prostředníček.

PETRA: *(ironicky jí odpoví)* Jo a toho jsi si všimla až teď? Po třech letech?

TA OPTIMISTICKÁ: Jenom konstatuju. Na mě nevyjížděj. *(zvedá ruce jako gesto ústupu)*

PETRA: Ty vždycky konstatuješ, ale nikdo se tě o to neprosí.

TEN VĚČNĚ NESPOKOJENÝ: *(na Petru)* Co já vim, tak tebe se o ty tvoje výlevy názorů a myšlenek taky nikdo neprosil.

Petra se naštvě. Hodí knihou o stůl a vstane. V tu chvíli přichází druhá vzpomínka na osudnou noc. Světla na scéně zprvu začnou blikat. Celá scéna se zbarví do výrazných tónů barev. Petra je v transu, nehýbe se. Ostatní postavy na scéně začnou hrát vzpomínku. Všichni kromě Petry si rychle přesednou na pohovku. TEN VĚČNĚ NESPOKOJENÝ sedí nejdál od Petry.

TA OPTIMISTICKÁ: *(směje se)* No to není možný, tak jsi to prolomil. Sakra, to se tady ještě nikomu nepovedlo. *(dívá se směrem na TOHO VĚČNĚ NESPOKOJENÉHO a ironicky se do něj strefuje)* A to i když se dost snažili.

TEN, CO VŠE ZLEHČUJE, se směje s TOU OPTIMISTICKOU. TEN VĚČNĚ NESPOKOJENÝ vypadá zhmuseně, jen se tak pousmívá, aby se neřeklo. Nijak se k situaci nevyjadřuje.

TEN, CO VŠE ZLEHČUJE: No nakonec se party docela povedla, ale mam teda extrémní kocovinu. *(dál se směje)*

TA OPTIMISTICKÁ: No to se teda sakra povedla. Za tohle by ještě včera nikdo ruku do ohně nedal.

Najednou se všichni otočí na Petru, jako kdyby to byla chvíle, kdy tehdy přišla do místnosti.

TEN VĚČNĚ NESPOKOJENÝ: *(ironicky a zhmuseně)* Dobře jsi se vyspinkala?

TA OPTIMISTICKÁ: No dobré ráno, princezno, ty jsi se nám včera ale odvážala. Šokující zvrát večera, celkem. Už volala televize, že by s tebou rádi natočili reportáž, prý na téma Věřte, nevěřte. *(směje se)* Tak jsem jim řekla, že jako tvá spolubydlící to rozhodně zařídím. *(směje se dál)*

Všichni až na Petru a TOHO VĚČNĚ NESPOKOJENÉHO se začnou smát. TEN VĚČNĚ NESPOKOJENÝ kouká do země. Na Petru se ani nepodívá.

TEN, CO VŠE ZLEHČUJE: No včerejšek byl bez pochyb velká sranda... *(směje se a mrkne na Petru)*

TEN VĚČNĚ NESPOKOJENÝ: *(jedovatě Petru popichuje)* A to bylo řečí, jak se ti ta party nezdá dobrý nápad, co? Jenom další kecy...

TA OPTIMISTICKÁ: *(přeruší nepříjemnou konverzaci)* Nemáte náhodou za půl hodiny přednášku? Tak padejte už!

TEN, CO VŠE ZLEHČUJE: A jo, sakra, jdem! *(vstane a plácne TOHO VĚČNĚ NESPOKOJENÉHO po rameni)*

TEN VĚČNĚ NESPOKOJENÝ se zvedne, dojde až k Petře. Chvilku na ni jen kouká.

TEN VĚČNĚ NESPOKOJENÝ: *(zašeptá směrem k ní)* Gratuluju... do konce týdne si najdu jiný bydlení.

Hned po něm k Petře přijde TEN, CO VŠE ZLEHČUJE.

TEN, CO VŠE ZLEHČUJE: *(šeptá a směje se)* Někdy si to zopakujem, byla to sranda.

Petra si zakryje pusou. Je to poprvé, co se pohne. Oba muži odejdou k botníku u vchodových dveří a z věšáku si sundávají bundy.

TA OPTIMISTICKÁ: No slečno, to jsi se nám vybarvila. Ale co si budem, šla by do toho každá, viděla jsi ty ruce? A to břicho? (*směje se a mluví na Petru*)

TA OPTIMISTICKÁ: Ježiši, se nestyd'. Takový věci se dějou. Dyť to je normální.

Najednou se ozve zvonění telefonu v reproduktorech. Světla na scéně opět zablikají a zbarví se zpět na klasické nasvícení scény. Všichni kromě Petry si sednou zpět ke stolu. Opět se vrátí do přítomnosti. Všichni koukají na Petru. Na scénu vchází TA TICHÁ. Zvonění se opět ozývá v reproduktoru. TA TICHÁ dojde až k Petře. Zvedne ze stolku její telefon. Pohládí ji po rameni. Petra se probere z transu. TA TICHÁ jí podá telefon. Petra si ho od ní vezme.

PETRA: No, mami? Ne... Jo, jsem v pohodě. Ne, kolikrát se mě na to ještě zeptáš?! Nikam nejdu! Nikam! Ne, na žádnou terapii. Prostě ne. Já vim, zavolám ti zítra. Ahoj.

Petra si sedá opět na pohovku. Všichni na ni jen koukají, nikdo nemluví. Scéna zhasne.

KONEC DRUHÉHO OBRAZU

OBRAZ 3

Na jevišti je tma, pouze zpoza zdi je slyšet rachot klíčů, poté odemykání dveří. Pravé dveře se otevřou a Petra vejde do bytu. Stále je na jevišti tma. Zavře za sebou dveře a na zdi stiskne vypínač. Jeviště se celé rozsvítí. Petra si sundá boty, vrátí je do botníku a pověsí si na něj kabelku. Klíče dá do zámku a zamkne. Znovu vezme za kliku. Klíče poté položí na botník. Sundá si bundu a pověsí ji na věšák. Znovu zkontroluje, zda je zamčeno. Mlčky přejde ke konferenčnímu stolku a položí na něj telefon, který vyndá z kapsy u kalhot. Jde tentokrát k levým dveřím. Nechá je otevřené a zajde pryč do zákulisí. Za chvíli se Petra vrací zpět na scénu a v ruce drží hrnek s čajem. Dveře nechá otevřené a přejde k pohovce, na kterou si sedne. Na stolec položí čaj. Vezme do ruky ovladač na televizi. Namíří ho do hlediště a zapne televizi. Scéna se zbarví do modrých barev. Položí ovladač zpět na stolec.

TV HLASATELKA: Takže veškerá obvinění proti vám popíráte? Jste obviněn ze sexuálního obtěžování na pracovišti, jedná se dokonce o několik obvinění. Ale vše popíráte?

TV: Ano, popírám. To víte, jsem herec. Jsem lidem na očích. No a zkrátka některým jsem nepohodlný. Všechny ženy, co mě obvinily, jsou zhrzené, že právě jich jsem si naopak vůbec nikdy nevšiml. To, že někoho občas na place plácnu po zadku, je normální. Lidé z toho jen dělají skandál.

Během rozhovoru v televizi na scénu přichází TEN VĚČNĚ NESPOKOJENÝ. Sedá si ke stolu. Kouká s Petrou na reportáž.

PETRA: Děje se v tom světě i něco jiného, zatraceně... třeba i pozitivního? *(opět TV vypíná)*

TEN VĚČNĚ NESPOKOJENÝ: Prosimtě, nedělej, že tohle je nějaká tragédie. To bys mě teda fakt pobavila.

PETRA: Jo aha, tohle je totiž naprosto normální věc, obtěžování na pracovišti. *(podívá se na něj)* A to přesně proč, prosimtě?

TEN VĚČNĚ NESPOKOJENÝ: Stejně se s ním ty ženy určitě vyspat chtěly, přece pan dokonalý, herec, úspěšný umělec. Jak jinak, tohle vás prostě bere. Arogantní hovada, co jsou nedostupný, to je přesně to, na co všechny letíte. Typický!

PETRA: Jo, protože jde jen o to, že je to herec. Rozhodně ne o to, že chlapi využívají svých pozic. Tohle chlapa udalo třináct žen. Třináct! Ale podle tebe si to každá vymyslela.

TEN VĚČNĚ NESPOKOJENÝ: Tak třeba ne každá, ale garantuju ti, že některý ty ženský se s ním třeba i rády vyspaly, ale pak dělaj, jako že je to jeho chyba. Snaží se zviditelnit, něco z toho vytřískat, protože on už o ně potom nejevil zájem. Prostě klasika.

PETRA: To snad nemyslíš vážně, ne?

Petra zuří a vstane z gauče, chce jít k němu ke stolu. V tu chvíli přichází třetí vzpomínka z minulosti. Světla na scéně zprvu začnou blikat. Celá scéna se zbarví do výrazných tónů barev. Petra je v transu, nehýbe se. TEN VĚČNĚ NESPOKOJENÝ začne hrát scénku. Přejde ke gauči a opře se o něj.

TEN VĚČNĚ NESPOKOJENÝ: To jsi jako plánovala dlouho? Udělat ze mě kompletního idiota? Hrát na mě nějakou svoji pošahanou hru. To ti mám jako všechno žrát, jo? Tohle tvoje ublížený já?

TEN VĚČNĚ NESPOKOJENÝ začne přecházet po pokoji. Petra se nehýbe, jen na něj kouká.

TEN VĚČNĚ NESPOKOJENÝ: Řekneš mi k tomu něco, nebo je ti to ukradený? Jsme kamarádi už pět let. Pět zasranejch let, a když se konečně začneme posouvat a snažit, aby mezi námi bylo něco víc, tak ty uděláš tohle? Ty večere, chození do kina, koukání u tebe v pokoji na tisíc dílů Chirurgů, večerní procházky, kdy jsme si povídali o tom, na jaký místa se spolu podíváme, to pro tebe vážně nic neznamenalo?! Tak velký nic, že mi k tomu ani nejsi schopná něco povědět?! Já jsem se vážně snažil, ale tohle, tohle nejde. Je mi zle, nemůžu se na tebe ani podívat. Doufám, že jsi sama se sebou spokojená, že se ti to všechno tak povedlo. Že jsi vyhrála!

Chvíli jen přechází po pokoji. Pak se trochu uklidní, zastaví se a jen na Petru kouká.

TEN VĚČNĚ NESPOKOJENÝ: Vážně jsem se snažil. Ale tohle je konec. Už jsem si našel byt, můžu se tam nastěhovat hned v pátek. Bydlete si tady s Lídou samy dvě. I když ta říkala, že vám tady taky nechce překážet, a už se kouká po něčem svém. Mám teda dát klíče rovnou jemu? Ale to by vlastně nepotřeboval svůj vlastní pokoj, že jo?

Když zařve poslední větu, zazvoní telefon. Světla na scéně opět zablikají a zbarví se zpět na klasické nasvícení scény. Petra se probírá z transu. TEN VĚČNĚ NESPOKOJENÝ opět sedí u stolu a kouká na Petru. Telefon zazvoní znovu. Petra se jde pro telefon ke stolku. Zvedne ho.

PETRA: *(mluví roztrášeným hlasem, je evidentně v nepořádku, skoro až zadržuje pláč)*
Ahoj, mami, jo, já vim. Ano, zapoměla jsem. Ne, nic mi není, jsem v pohodě. Neboj, není potřeba. Není! Ano, ahoj.

Petra si sedá opět na pohovku. Bere do ruky polštář a zaboří do něj obličej a zařve do něj. Scéna zhasne.

KONEC TŘETÍHO OBRAZU

OBRAZ 4

Na jevišti je tma, pouze zpoza zdi je slyšet rachot klíčů, poté odemykání dveří. Pravé dveře se otevřou a Petra vejde do bytu. Stále je na jevišti tma. Zavře za sebou dveře a na zdi stiskne vypínač. Jeviště se celé rozsvítí. Petra si sundá boty, vrátí je do botníku a pověsí si na něj kabelku. Klíče dá do zámku a zamkne. Zkusí to jednou, podruhé, potřetí. Klíče poté položí na botník. Sundá si bundu a pověsí ji na věšák. Na sobě má bílou košili se společenskými černými kalhotami. Mlčky přejde ke konferenčnímu stolku a položí na něj telefon, který vyndá z kapsy u kalhot. Jde tentokrát k levým dveřím. Nechá je otevřené a zajde pryč do zákulisí. Za chvíli se Petra vrací zpět na scénu a v ruce drží hrnek s čajem. Dveře nechá otevřené a přejde k pohovce, na kterou si sedne. Na stolek položí čaj. Vezme do ruky ovladač na televizi. Namíří ho do hlediště a zapne televizi. Scéna se zbarví do modrých barev. Položí ovladač zpět na stolek.

TV HLASATELKA: Vítám zde psychologku Pavlu Novou, která se specializuje na případy žen, které si prošly sexuálním zneužíváním či znásilněním. Dobrý den, Pavlo.

PETRA: Už ne, to přece není možný!

Jen co TV HLASATELKA dořekne větu, Petra přepne na jiný kanál.

TV HLASATELKA: Petro, vy jste si prošla traumatem ze znásilnění, je to tak? Jaké to pro vás bylo a jak se s tím vypořádat?

PETRA: Ježiši Kriste!

Petra opět přepíná na další kanál. Stále kouká směrem k divákům, kde má být televizor.

TV HLASATELKA: Vítám v dnešním díle advokátku Markétu Plašilovou. Založila advokátní kancelář Lesl, která se specializuje na trestní a rodinné právo, domácí násilí a sexuální násilí.

PETRA: Tak a dost! (*vypne televizi a pak ovladač, který drží v ruce, prudce hodí na zem*)

Petra se opře. V tu chvíli na scénu vchází TA TICHÁ, jde k sedačce a sedá si vedle Petry. Petra je rozhozená, nechápe, proč se jí vše víc a víc vrací.

TA TICHÁ: Peťulko, je ti něco? Jsi nějaká rozhozená. *(hladí Petru po ruce)*

Petra mlčí.

TA TICHÁ: Vždyť přece mně... mně se svěřit můžeš. To vyřešíme. Já vím, že se něco děje.

PETRA: Nic se neděje. Jen jsem unavená z práce.

Na scénu během rozhovoru vcházejí TA OPTIMISTICKÁ, TEN VĚČNĚ NESPOKOJENÝ a TEN, CO VŠE ZLEHČUJE. Všichni si sedají ke stolu. Poslouchají rozhovor.

TA TICHÁ: Peťulko, já přece vím, že tohle z práce není. Proč mi to neřekneš? Uleví se ti.

PETRA: Máme toho v práci prostě hodně, nestíhala jsem se dneska ani najíst.

TEN, CO VŠE ZLEHČUJE: Prosimtě, nech ji. Nic jí není, jenom má hlad. Petruška se nenají, je nasraná na celej svět, a hned jí něco musí bejt. *(vysmívá se situaci)*

TA OPTIMISTICKÁ: *(dodává a směje se)* Hele, ty chytřej, ty jsi taky na ránu, když máš hlad. Takovej, jak bych to řekla, jinej. Chápeš, když máš hlad, nejsi to ty.

TA OPTIMISTICKÁ, TEN, CO VŠE ZLEHČUJE, a TEN VĚČNĚ NESPOKOJENÝ se dají do smíchu.

TEN, CO VŠE ZLEHČUJE: Samozřejmě, já jsem na ránu, ale ty jsi princezna za všech okolností, vid'? Třeba ta rozbitá pánvička, co nepřežila tvůj spálenej pokus o večeři, to jsi byla taky v klidu.

TA OPTIMISTICKÁ: To mi prostě omylem upadla a zlomila se rukojeť, no. Nic víc.

TEN, CO VŠE ZLEHČUJE: *(předstírá vážný tón a pak se začne smát)* No jistě, a určitě to bylo ještě dobře, že ti spadla. Mohla jsi si koupit novou, nemám pravdu?

TA OPTIMISTICKÁ: *(řekne naoko uraženě, ale taky se směje)* Jsi fakt debil!

TA TICHÁ: *(mírně a vážně)* Tak jste se zasmáli a teď jí dejte chvilku klidu.

TEN VĚČNĚ NESPOKOJENÝ: *(ignoruje TU TICHOU, mluví suše a monotónně)* Jak jde vůbec randění? Už jsi mu odepsala? Šli jste někam? Nebo už jsi mu zlomila srdce?

TA OPTIMISTICKÁ: No to mě vlastně taky zajímá... lámání srdcí je přeci tvoje specialitka. Vid'?! *(strčí do TOHO VĚČNĚ NESPOKOJENÉHO a směje se)*

TEN VĚČNĚ NESPOKOJENÝ se na ni zamračí a protočí oči. TEN, CO VŠE ZLEHČUJE, se směje. Petra se na ně otočí a zvedne se. Má jich plné zuby. Najednou přichází čtvrtá vzpomínka. Světla na scéně zprvu začnou blikat. TEN, CO VŠE ZLEHČUJE, odchází ze scény. TA OPTIMISTICKÁ a TEN VĚČNĚ NESPOKOJENÝ vstanou od stolu a jdou směrem ke dveřím. TA TICHÁ sedí na opěradle sedačky. Celá scéna se poté zbarví do výrazných tónů barev. Petra je v transu, nehýbe se.

TA OPTIMISTICKÁ: *(usmívá se a ironicky popichuje Petru, zatímco si z botníku vyndává boty a přezouvá se z pantoflí)* No tak věci už máme dole v autě. Kdybych si tady náhodou něco nechala, dej vědět. Ale asi toho teď budeš mít dost.

TEN VĚČNĚ NESPOKOJENÝ: *(jizlivě si do Petry rýpne a obleče si bundu z věšáku)* Já si tady určitě nic nenechal, ale kdyby jo, tak mně vědět nedávej. Třeba to vyhod'.

TA OPTIMISTICKÁ: Přestaň, prosimtě! Není jediná holka na týhle planetě. *(bere si bundu z věšáku)*

TEN VĚČNĚ NESPOKOJENÝ: *(směrem k TĚ OPTIMISTICKÉ)* Radši dělej, počkám v autě. *(na Petru se ani nepodívá a odejde)*

TA OPTIMISTICKÁ: Ten má teda náladičku, asi jsi mu zlomila srdíčko. (*směje se a jde směrem k Petře, obejmě ji*) Tak pa, Peťule. Dej vědět, jak se to bude vyvíjet. (*usměje se a pak odejde a zabouchne za sebou dveře.*)

Petra se ani nehne, nic neříká a jen kouká na zavřené dveře. TA TICHÁ stále sedí na opěradle sedačky a celou situaci pozoruje. Chvíli je na jevišti úplné ticho.

TA TICHÁ: Peťulko, nechceš mi říct, proč se tedy oba stěhují? Už chtějí každý bydlet sám, osamostatnit se? Nebo...? Stalo se něco? (*mluví klidně, protože o osudné noci nic neví*)

Petra se stále nehýbe. Nic neříká.

TA TICHÁ: Ježíši, co se stalo? Proč pláčeš? Proboha, ty mě děsíš... (*rozejde se k ní, že ji obejmě*)

Vtom světla na scéně zničehonic zablikají, všechno se s Petrou točí, je jí zle. Začne se motat, přidrží se sedačky, pak židli. Světla stále blikají. TA OPTIMISTICKÁ, TEN VĚČNĚ NESPOKOJENÝ a TEN, CO VŠE ZLEHČUJE, přicházejí na scénu. Sedají si ke stolu. Světla se znovu zbarví zpět na klasické nasvícení scény. Petra se pomalu probírá z transu. Opírá se o židli u stolu. Všichni ostatní na ni koukají. TA TICHÁ k ní jde, obejmě ji. Petra se rozpláče.

Nikdo nic neříká. Jen Petra pláče.

TEN, CO VŠE ZLEHČUJE: Á, matka Tereza v akci. Má jenom blbej den, nic víc, a navíc se furt nenajedla.

Petra přestane vzlykat, zvedne hlavu a podívá se na něj. TA TICHÁ nic neřekne, ale hladí Petru po zádech a kouká do země.

PETRA: Blbej den?! Já mam podle tebe jenom blbej den?! (*zařve na něj*) Kvůli tobě mám blbej celej život od toho večera. Nemůžu být ani chvíli sama, abych na to nemyslela, ani jednu zasranou chvíli! Chápeš to? (*odtáhne se od TĚ TICHÉ*) Ty jsi mi hodil nějakej prášek do pití a pak... pak jsi mě prostě znásilnil. ZNÁSILNIL, slyšíš? Ty si to sice

nemyslíš, protože podle tebe je tohle prostě úplně normální, děláš ze sebe machra, jak jsi mě dostal, jak jsem ti podlehla, ale moc dobře víš, jak to bylo. A taky víš, že kdybych byla jenom trošku při smyslech, tak se nikdy nestane, že bychom spolu něco měli. NIKDY!
(křičí jako smyslů zbavená, s každou větou se její nenávist k němu prohlubuje víc a víc)

TEN, CO VŠE ZLEHČUJE, jen sedí a nic neříká, zmizel mu úsměv z tváře. Všichni ostatní ani nedutají.

PETRA: Já jsem nikdy v životě nikomu nepřála nic špatného. Ale tobě... tobě přeju, abys jednou shořel v pekle!

TEN VĚČNĚ NESPOKOJENÝ je v naprostém šoku.

PETRA: *(podívá se na TOHO VĚČNĚ NESPOKOJENÉHO)* A ty! Tohle tě nenapadlo, vid'?' Tahle varianta ti ani na chvíli neproletěla hlavou! Když jsem ti začala naznačovat, co se ten večer stalo, tak jsi mě vůbec neposlouchal, pořád sis vedl svou, že se nemusím vymlouvat, že ti klidně na férovku můžu říct, že jsem se s ním vyspat chtěla. Nevěřil jsi mi, neměla jsem pak chuť, a především ani sílu ti něco vysvětlovat nebo se snad obhajovat za to, co mi tenhle sráč udělal. *(ukáže na TOHO, CO VŠCHNO ZLEHČUJE)* Úplně jsi mě zazdil, odstříhl a jen mě nenáviděl. Byl jsi nejen můj nejlepší kamarád, ale taky člověk, do kterého jsem byla zamilovaná. Měl jsi tady být pro mě! *(prudce dýchá, její řev zeslábl)*

Chvilí je ticho, všichni koukají do stolu. Petra vzlyká. Opírá se o stůl. Pak se ale zvedne a prohrábne si vlasy. Utře si slzy a podívá se na TU OPTIMISTICKOU.

PETRA: A aby toho nebylo málo, když jsem všechno chtěla vysvětlit i tobě, mlela jsi o tom, jak se za to stydět nemusím. Jak je to skvělý, že si s ním musím hned něco začít a podobný kecy. Ani jsi mě nepustila ke slovu, vůbec jsi nepoznala, že jsem byla úplně, ale úplně v prdeli. Život je totiž jedna velká sranda, špatný věci se nedějou, a už vůbec ne mně. Přece! No nemám snad pravdu?! Myslela sis, že jsem prostě ještě takový dítě, že z toho dělám vědu. Pořád jsi si z toho dělala srandu, a ještě sis notovala s tímhle hovadem, co ze mě udělal svoji trofej, se kterou se všude chlubil.

Začne napodobovat TOHO, CO VŠE ZLEHČUJE, mluví schválně hlubším hlasem a kouká se na něj.

PETRA: Hele, kluci, tak jsem ji dostal. Chápeš to, vole, nikomu jinému tady ještě nedala. Ale teda ta se nezdá, byla to fakt legrace.

Znovu se otočí na TU OPTIMISTICKOU.

PETRA: A pak jsi se po tom všem ještě odstěhovala, abych jako asi měla čas a volný prostor na svoje románky. Nechali jste mě tady. Oba! (*ukáže na TOHO VĚČNĚ NESPOKOJENÉHO a TU OPTIMISTICKOU prstem*) V tomhle bytě, kde se to všechno stalo. Nechali jste mě tady úplně samotnou. A ten den, co jste se odstěhovali, jsem to všechno musela vyklopit mamce, která měla málem infarkt. (*podívá se na TU TICHOU, chvíli nic neříká*) Umíš si vůbec představit, jak jí bylo?! A natožpak mně? (*otočí se a znovu mluví na TU OPTIMISTICKOU*)

TA TICHÁ k ní opět přijde. Objímá ji. Ostatní tři sedí u stolu, TA OPTIMISTICKÁ má hlavu v dlaních. TEN VĚČNĚ NESPOKOJENÝ je úplně mimo a kouká do stolu. Jen TEN, CO VŠE ZLEHČUJE, normálně sedí jakoby nic. Petra se vyprostí z objetí TĚ TICHÉ. Otočí se na všechny u stolu.

PETRA: Teď se všichni tři seberte a konečně mě už nechte být. Já už tady v týhle pseudosymbióze nebudu ani minutu! Vypadněte.

Hned jak to Petra dořekne, se zhroutí na zem a prudce dýchá. Ti tři se zvednou od stolu a pomalu odcházejí. TA OPTIMISTICKÁ a TEN VĚČNĚ NESPOKOJENÝ jdou pomalu. Nechce se jim. U dveří se zastaví. Ohlédnou se na Petru, ale pak odejdou. Nechají otevřené dveře. TEN, CO VŠE ZLEHČUJE, se v nich zastaví, zády k divákům. Scéna potemní, světla svítí pouze na Petru, TU TICHOU a TOHO, CO VŠE ZLEHČUJE, ve dveřích. TA TICHÁ se najednou zvedne, dojde pro telefon a opět si sedne k Petře na zem. Ta stále pláče. TA TICHÁ jí podává telefon.

TA TICHÁ: Je načase mluvit (*pauza*) nejen sama se sebou.

Petra se uklidní. Chvilí kouká na telefon. Pak ho vezme do ruky. Ťuká do něj. Přiloží si ho k uchu.

PETRA: Mami? Já... ve středu mám čas. Na tu terapii půjdu. Máš pravdu.

Petra pokládá telefon, ohlédne se ke dveřím. TA TICHÁ se také ohlíží ke dveřím, TEN, CO VŠE ZLEHČUJE, se na ně přes rameno podívá a pak odejde.

Světlo ve dveřích zhasne. Poté zhasne celá scéna.

KONEC